

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: Kéziratok és szakkérdések ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetésekért az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: II. emelet 213.) fogad el. ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.

Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

:: Verantwortlicher Redakteur: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. ::

HALÁSZAT (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwasserbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Meghívó — A racionális etetés. — A svájci tavak halászatáról. — Külföldi lapszemle. — Társulatok — Egyesületek. — Ujdonságok—Vegyesek.— Tógazdasági teendők április hóban. — Arjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Die rationelle Fütterung. — Über die Fischerei der Seen in der Schweiz. — Auslandschau. Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen. — Aufgaben des Teichwirtes im Monat April. — Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Meghívó

az Országos Halászati Egyesület f. évi március hó 24-én (kedden) délután 6 órakor a földművelésügyi minisztérium palotájában (V. ker. Kossuth Lajos tér 11. sz. I. emelet 124. sz.) alatt tartandó

évi rendes közgyűlésére.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki bejelentések.
2. Igazgató évi jelentése.
3. Új tagok felvételének megerősítése.
4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1930. évi zárszám-
adások felülvizsgálata. (Alapszabályok 11. §)
5. 1931. évi költségeloirányzat megállapítása. (Alap-
szabályok 19. §)
6. Elnök választása.
7. Indítványok. (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően
írásban nyújtandók be.)

Vendégeket szívesen látunk.

Budapest, 1931. évi február hó 1-én.

Répassy Miklós
alelnök.

A halásznapi ugyanezen napon és ugyanott lesz d. u. 3 órakor (lásd: 31. old.).

Ezen meghívó pótolja a névre szóló külön meghívót, mivel a lapot az egyesület minden tagjának megküldjük.

A racionális etetés.

A mai katasztrófális mezőgazdasági viszonyok fő-
okai véleményem szerint elsősorban a drága és nehéz-
kes hitelezési viszonyokban, másodsorban a mezőgazdasági
és ipari cikkek árai közt fennálló szinte katasztrófális
eltolódásban és végül a mezőgazdasági termékek nehéz
értékesítési lehetőségeiben keresendő. E három tényező
a mesterséges halászatban még fokozottabb mértékben
lép fel, ugyanis az összes mezőgazdasági termelési
ágazatok közül talán a halászat igényli a legtöbb tőkét,
elég itt csak a létesítési költségekre hivatkoznom és
viszont a halászatnál vannak a legnagyobb nehézségek
az értékesítés terén. Az értékesítés a halászatnál a speciális
s ennek következtében drága berendezések (speciál kocsik,
speciálisan berendezett üzlethelyiségek, bárkák stb.) miatt
külön nagy befektetéseket igényel, úgy, hogy nemcsak
a termelés, de az értékesítés is nagy tőkét kíván. Mind-
ezeken kívül rendkívül megnehezíti az értékesítést az
időbeni és helybeni kötöttség és végül az a körülmény,
hogy a belföldi fogyasztásunk csekélyisége miatt terme-
lésünk 75%-át kénytelenek vagyunk külföldön elhelyezni,
ahol viszont saját termelésük megvédése miatt napról-
napra újabb és újabb akadályokat gördítenek különböző
vámok, ellenőrzések és egyéb előírások által az értéke-
sítés síma lebonyolítása útjába. E tekintetben elég, ha
a nemrég lezajlott németországi viszonyokra utalok, ahol
épp a karácsonyi piac előtt akarták a külföldi hal bevitele
elől a határt elzárni és a pontybevittelt teljesen eltiltani.

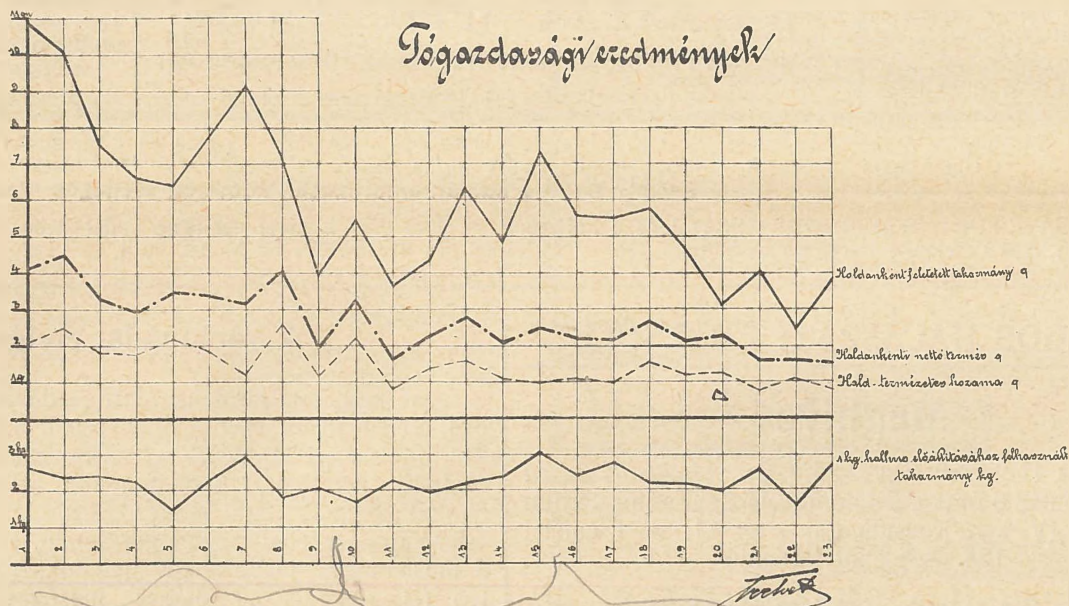
A mezőgazdasági termékek értékesítési nehézségei miatt újabban a gazdánál nagyon lábra kapott az a szokás, hogy a terményeiket lehetőleg mind feletetik és így értékesítik. Ez nagyon szép és jó elv, de csak addig, amíg rentábilis, azaz többet lehet a gabonáért elérni a feletetés által, mintha nagyban lenne eladva, persze levonásba kell hozni az etetésre és állatgondozásra fordított munka értékét, a kamatveszteségeket, a rizikót, az esetlegesen létesített berendezések amortizációját, kamatát, fenntartási költségeket stb. terhelő tételeket. Amint az előállított hússzaporulat nem tudja fedezni az összes költségeket és a feletetett takarmány piaci árát, úgy a hizlalás nem rentábilis többé. Ugyanez vonatkozik persze a halászatra is, sőt itt mint súlyosbító körülmény jelentkezik az értékesítési nehézség, ami annál nagyobb, minél többet produkál az ország, mert hisz annál nagyobb mennyiségű halmak a külföldön való elhelyezéséről kell gondoskodni.

Annak elbírálására, hogy meddig racionális az etetés a tógazdaságban, igen nehéz, mert azok a tényezők, (talaj, vízminőség, fekvés stb.) melyek döntő szerepet játszanak ezen kérdés elbírálásánál, nemcsak minden tógazdaságban mások, de egy és ugyanazon tógazdaság egyes tavainál is igen különbözők lehetnek. Általános irányelveket azonban mégis lehet levonni, hogyha több tógazdaság több évi eredményeit hasonlítjuk össze.

agyag-, homok- és tőzegaltalajon, azért a grafikonban is eszerint csoportosítottam a gazdaságokat, nevezetesen az 1—9. számú tógazdaságok agyagon létesültek, 10—15 számúak altalaja tisztán, vagy túlnyomó részben homok, míg a többiek tőzegen fekszenek.

A grafikonban a legfelső vonal a kat. holdanként feletetett takarmányt ábrázolja, az alatta levő pontozott vonal a kat. holdanként elért nettó termést, míg a harmadik szakadozott vonal a kat. holdankénti természetes hozamot tartalmazza (mind a három vonal q-ban). Ezen három grafikonvonalról függetlenül legalul egy negyedik vonal is van, mely az egy kg halhús előállítására felhasznált takarmánymennyiséget tünteti fel kg-ban. A természetes hozam kiszámítása mind a 23 tógazdaságnál egy és ugyanazon elv alapján történt. Az egy kg halhús előállítási grafikonban a takarmány mellett a természetes hozam is bennfoglaltatik.

A grafikont megszemlélve első tekintetre szembe tűnik a nagy differencia az agyagos, a homokos és a tőzeges tógazdaságok között, amely minőségi különbséget főleg a nettó termésnél jelentkezik, így pl két majdnem egyenlő tógazdaságot a 8. és 15. sz.-t hasonlítva össze, amelyekben a holdanként feletetett takarmánymennyiség is közel ugyanaz volt, azt látjuk, hogy míg a nettó eredmény a 8. számú gazdaságnál valamivel 400 kg-on felül van kat. holdanként, addig a 15. szá-

A mellékelt grafikonban összállítottam 23 etetéses, azaz intenzíven kezelt tógazdaság több évi (ugyanannyi és ugyanazon évi) eredményeit. A grafikonba több évi termékek átlagai vannak felrakva, hogy a jó és rossz évek kilengései kiegyenlítődjenek. A tógazdaságok között nem szerepel újonnan létesített, mert ezek eredményei kiszámíthatatlanok és így következtetések bázisául nem szolgálhatnak, hanem, ezt elkerülendő, csak olyan gazdaságokat vettem fel, melyek már huzamosabb ideje vannak üzemben, sőt az egyharmada a szereplő gazdaságoknak még a háború előtt létesült. Végül megjegyzem még, hogy az összes gazdaságok 50 kat. holdnál nagyobb területűek, ugyanis el akartam kerülni a kisebb tógazdaságokban rendszerint a kedvező fekvések, vagy más okok miatt elért abnormális eredményekből levonható téves következtetéseket.

Tekintettel arra, hogy nálunk a tógazdaságok legnagyobb része háromféle altalajon épült, mégpedig:

múnál éphogy eléri a 250 kg-ot kat. holdanként, tehát az egyforma etetés mellett a különbség holdanként 150 kg, ez persze kifejezésre jut az 1 kg halhús grafikonjában is, mert mint látjuk a 8. számú tógazdaságban 1 kg halhúst sikerült 1—1·8 kg takarmányból előállítani, addig a 15. sz. gazdaságban ugyanehhez 3·00 kg takarmány kellett, ennek oka egyedül a természetes hozamok nagy eltéréseben rejlik, ugyanis a 8. sz. tógazdaságban a holdankénti természetes hozam 258 kg, a 15. sz. gazdaságban pedig alig 100 kg.

A grafikonban szereplő agyagaltalajú tógazdaságok természetes hozamának átlaga a 200 kg-on felül van, míg a tőzeges halgazdaságoknál éppen a fele, a homokon létesülteké pedig a kettő között helyezkedik el, ezen különbségek persze érvényesülnek az elért nettó termésnél is. Ha összehasonlítjuk a természetes hozam vonalát a nettó termés vonalával, azt látjuk, hogy dacára a kat. holdankénti feletetett különböző takarmánymennyi-

ségeknél, amelyek pedig egyes csoportoknál is jelentékenyek, a két vonal szinte pontosan párhuzamosan halad egymással és csak három esetben találunk lényegesebb eltérést, mégpedig a 7. sz., 15. sz. és 22. sz. tógazdaságoknál. Az első kettőnél (7. és 15. sz.) a túlforszírozott etetés, míg a 22. számúnál az ellenkezőnek, a kevés etetésnek a hatása érvényesült.

Már ebből is levonhatjuk azt a régi és nem eléggé hangsúlyozható következtetést, hogy intenzíven etetni csak ott lehet, illetőleg csak ott érdemes, ahol a szükséges természetes táplálék kellő mennyiségben megvan, illetőleg csak a természetes táplálékkal arányosan lehet a mesterséges etetést okszerűen fokozni. Ennek oka az, hogy kellő természetes táplálék híján a hal nem emészt meg jól a mesterséges táplálékot és ennek egy része megemésztetlenül kerül ki a halból és így az etetési koefficiens igen felszökik. Ahol kicsiny a természetes hozam, ott megközelítőleg sem lehet olyan eredményeket elérni, mint olyan tógazdaságokban, ahol sok a természetes táplálék, épazért rosszhozamú tógazdaságok eredményét csak trágyázással lehet emelni, illetőleg rentábilissá tenni.

Hasonlítsuk össze az egyes csoportokban levő tógazdaságokat. Az eredményt persze az 1 kg halhús grafikonja fogja megadni, mert hisz az a fontos, hogy minél olcsóbban produkáljunk maximumot, mert ez fogja a legnagyobb pénzügyi eredményt adni. Az első azaz az agyagaltalajú tógazdaságok közül pl a 7. számúban kat. holdanként 900 kg-on felüli mennyiségű takarmány lett feletetve, az elért nettó eredmény holdanként 310 kg volt, 1 kg halhús előállításához tehát, a természetes hozamot is figyelembevéve 3 kg takarmányra volt szükség. Ezzel szemben a mellette levő 8. sz. gazdaságban holdanként 720 kg takarmányt etettek fel, a nettó eredmény pedig 400 kg volt kat. holdanként és így 1 kg halhús előállítása 1·8 kg takarmányba került. Látjuk a két gazdaság közti nagy különbséget, melynek egyedüli oka a természetes hozamok nagy különbségében keresendő, ugyanis amíg a 7. sz. gazdaságnál a holdankénti természetes hozam 120 kg, addig a 8. sz. tógazdaságban 260 kg-ra megy fel, tehát több mint a duplája az előbbinek. Megjegyzem, mindkét tógazdaság trágyázva is lett, de az altalajú a 8. sz.-nál sokkal jobb, mint a 7-esnél. Mint látjuk a 7. sz. gazdaságban 66%-al több takarmány kellett 1 kg halhús előállításához, mint a 8. számúnál.

A homokaltalajúak csoportjából a 12. sz. gazdaság adatait összehasonlítva a 15. számúéval, azt az eredményt kapjuk, hogy míg a 12. sz. gazdaság 430 kg takarmány feletetése mellett kat. holdanként 225 kg nettó termést produkált, addig a 15. sz. gazdaság 730 kg takarmány feletetésével holdanként 250 kg nettó termést ért el, a nettótermésben a különbség csupán 25 kg, míg a holdanként feletetett takarmányban holdanként 300 kg a differencia. A 12. sz. gazdaságban 1 kg halhús előállításához természetes hozamon kívül 1·9 kg takarmány, a 15. sz. tógazdaságban pedig ugyanehez 3·05 kg takarmány kellett. Természetes hozam a 12. számúnál 135 kg, a 15. számúnál pedig 100 kg volt holdanként. A 15. sz. tógazdaság eredményéből látjuk, hogy itt határozottan túletetés történt, azaz a természetes hozam nagyságához képest sok takarmány lett feletetve, aminek természetes következménye volt aztán az 1 kg halhús előállításának drágasága. Ugyanez áll különben a már tárgyalt 7. sz. tógazdaságra is.

Ugyanilyen jelenségeket látunk a 3-ik csoportnál, a tőzeges altalajú tógazdaságoknál is. Pl összehason-

lítva a 20. sz. gazdaságot a 21. számúval, az eredmény az, hogy míg a 20. számúnál holdanként 310 kg takarmány feletetése mellett az elért nettó hozam 220 kg, addig a 21-esnél 400 kg takarmány feletetése mellett, csak 160 kg nettó halhúst tudtak elérni, azaz a 20. sz.-nál 1 kg halhús előállításához 1·95 kg takarmány kellett, míg a 21. számúnál ugyanez 2·6 kg-ba került. A különbségek itt már nem oly nagyok, mint az előbb tárgyalt két csoportnál, annak oka, hogy a holdanként feletetett takarmányban sem oly nagyok a különbségek.

A 23 tógazdaságban átlagosan 1 kg halhús előállításához a természetes hozamon kívül 2·24 kg takarmány kellett

Az 1 kg halhús vonalát szemlélve megállapíthatjuk, hogy mely tógazdaságoknál lehetett volna fokozni az etetést anélkül, hogy 1 kg halhús előállítási ára jelentékenyen emelkedett volna. Így elsősorban az 5. és 22. számúak, továbbá a 8., 9., 10., 12. és 20. sz. gazdaságok olyanok, amelyekben 1 kg halhús előállítása a természetes hozamot is figyelembe véve 2 kg takarmánynál kevesebbe, vagy maximum ennyibe került. De a 4., 6., 11., 13., 18. és 19. sz. gazdaságokban is éppen csak valamivel több takarmány kellett egy kg halhús előállításához, mint 2 kg, úgyhogy ezeknél is feltétlenül fokozható lett volna az etetés.

Minden körülményt latbavéve arra az eredményre jutunk, hogy a mai alacsony halárak mellett az etetést legfeljebb addig szabad fokozni, amíg 1 kg halhús előállítása a természetes hozammal együtt 2·6—2·8 kg-nál többbe nem kerül. Ezen megállapítást sokan furcsának fogják tartani, de ha a tógazda elveszi ceruzáját és kiszámítja az összes költségeket, úgymint: üzemköltség, kamat, amortizáció, adó, bér, esetleges vízdíj, (lecsapolótársulati járulék) fenntartási költség, trágyázás, etetés, darabhiány, téli súlyvesztés stb., úgy igen jelentékeny összeg fog kiadódni, amit a hal eladási árából levonva, nem túlnagy haszon fog mutatkozni, márpedig a tógazdának a rendes mezőgazdasági üzemnél nagyobb haszonnal kell dolgoznia, mert a rizikó is sokkal nagyobb, hogy egyebet ne említsek, a tavakat nem lehet oxigénhiány ellen biztosítani, mint a búzát a jég ellen, ugyanígy állunk a betegségekkel is, ahol sajnos a halászatban még nem tartunk a szérumoltásoknál, mint más állattenyésztésnél, hogy az esetleges árvizektől vagy ennek ellenkezőjéről, a nyáron bekövetkező vízhiányról ne is beszéljek.

Mármost, ha 1 kg halhús előállításához 2·8 kg takarmánynál több kell, úgy vagy csökkentjük az etetés mértékét, vagy kellő trágyázással fokozzuk a természetes hozamot; itt persze újabb számítás tárgyát képezi a trágyázás költsége, mert csak akkor szabad trágyázni, ha az rentábilis.

A kihelyezési terv elkészítésénél tehát necsak azt vegyük figyelembe, hogy mit akarunk összel lehalászni, hanem elsősorban azt kutassuk, hogy milyen kihelyezés és etetés mellett marad a legnagyobb haszon, mert végeredményben nem az a fontos, hogy minél többet produkáljon a tógazda, hanem az, hogy az adott viszonyok között minél több jövedelmet biztosítson magának. Ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy az előző évi terméseket számbavéve pontosan kiszámítsuk, mibe kerül egy kg hal előállítása, ennek alapján aztán már ki lehet számítani a tógazdaság maximális jövedelmezőségét. Már most a kihelyezés és etetési tervezet ennek megfelelően kell elkészíteni, mert ha csak arra törekszünk, hogy minél többet termeljünk, könnyen megtörténhet, hogy valakinek például holdankénti 400 kg nettó

termés mellett sokkal kevesebbet fog jövedelmezni a tógazdasága, mintha kevesebb etetéssel csak 300 kg-ot termelt volna. Márpedig a mai nehéz pénzügyi viszonyok mellett végtelenül fontos az, hogy minél több hasznot mutassunk ki.

Techet Róbert.

Meghívó

Alulírott Halászati Társulat 1931. évi április hó 16-án, csütörtökön d. e. 10 órakor a vámosmikolai község házában 1929. 1931. évi rendes közgyűlést tartja, melyre a társulat tagjait és érdekelteit meghívja:

Tárgy:

1. Számadások átvizsgálása.
2. Befolyt bérek szétosztása.
3. Beérkezett rendeletek tudomásul vétele.
4. Esetleges indítványok.
5. Halászat bérbeadása árverés útján 6 évre.

Árverési hirdetés.

Alulírott Halászati Társulat 1931. év április hó 16-án, csütörtökön d. e. 11 órakor a vámosmikolai község házában, nyilvános árverésen 1931. évi május hó 1-től 1937. évi április hó 30-ig terjedő 6 évre haszonbérbe adja az Ipoly folyó magyar területén levő részét, a Szob—Kovárszakaszát a következő feltételek mellett.

Az árverés négy szakaszra történik és pedig:

1. Szob község alsó határától felfelé egész inclusive Ipolypásztó határvonaláig.
2. Ipolypásztó határvonalától egészen Ipolyszakálos vasúti vas hidig.
3. Szurdok község cseh határon levő részétől egész Dejtár község alsó határáig.
4. Dejtár község alsó határától egész Kovárszakasz felső határáig.

Mind a négy szakaszon a folyó bal oldala, vagyis a magyar oldala a folyó közepéig halászható és adatik a magyar részről bérbe. Bánatpénz az egy-egy szakaszra 50 pengő, mely az árverés befejezésekor mindenkinek visszaadatik, kivéve azokat, kik a haszonbérletet elnyerték, mert ezek bánatpénze ovadéku fog visszatartatni a haszonbér leteltéig.

A társulat fenntartja magának a jogot, hogy a tett ajánlatokat a társulati cél érdekében szabadon mérlegelhesse. Az árverési feltételek Huszár Tibor társulati elnöknel meg tudhatók, Vámosmikola, (Hont megye). Az árverési hirdetés költségeit haszonbérbe vevők egyenlő arányban közösen viselik.

Amennyiben a halászat kérdése a két szomszédos állam között nemzetközi egyezmény útján szabályoztatnék, a társulatnak jogában áll ezen szerződéseket bérbevevők minden kártérítés igénye nélkül az egyezményhez képest módosítani, esetleg azonnal is felmondani.

Vámosmikola, 1931. évi március hó 1-én.

Szob—Kovárszakasz Halászati Társulat.

HIRSCH IMRE

okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves praxszisa alapján

elvállalja tógazdaságoknak a berendezését, kezelését, haltermelések belföldi és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakszerű vezetését s azoknak az ellenőrzését, kihelyezési és lehalászási tervek, halászati üzemszabványok a készítését, valamint etetési előírásokat

ügyszintén haltakarmányoknak az állandó beszerzését az ország bármelyik részében is. (Telefonszám: 24.)

Szent Anna u. 35

DEBRECEN

A Svájci tavak halászatáról.

B) A Genfi tó halászata.

(Folytatás.)

A Genfi tó csak 2000 hektárral (20 km²) kisebb vízfelületű, de — 150 m-es közép mélysége folytán — közel ötvenszer nagyobb víztömegű, mint a Balaton. A tó hossza 70 km, közepes szélessége 12 km, partvonalának hossza kerek 150 km. Legnagyobb, 300 m-en felüli mélységei az északi parton, Lausanne közelében vannak. A Rhône már mint jókora folyó ömlik beléje keleti sarkában és mint bővizű, széles folyam hagyja el a tavat Genf közelében.

A tó déli partjának túlnyomó része, az egész partvonal kétötöde a francia Savoie-hoz tartozik, annak is Chablais nevű vadregényes vidékéhez (Thonon, Evian keresett fürdőhelyek), keleten a svájci Wallis (Valais), északon Waadt (Vaud), nyugaton Genf kantonok osztoznak a tó vizén. A francia vízterület 23.900 hektár, a svájci 34.300.

A halászati jog a környező államok, illetve kantonok tulajdona, melyek halászenedélyek (patent, permis, licence, plaque) kiadása által hasznosítják ezt a jogot. A francia részen körülbelül 350 engedélyt, Wallisban 500 körüli pátenst adnak ki különböző halászó eszközökre (húzó és dobóhálók, varsák, horgok stb.), Waadt kantonban 550, Genf kantonban közel 2500 volt 1929-ben az engedélyesek száma, kik közül azonban nagy húzóhálóval csak igen kevesen, mindössze 13-an halásztak. Az engedélyek ára egy svájci frank (varsa) és 46 frank (húzóháló) között váltakozik.

A három kis svájci állam egy Interkantonális Bizottságot delegál a halászat és haltenyésztés egységes szempontok szerinti irányítására és felügyeletére, valamint a halászási tevékenység igazságos megosztására.

A francia vizek halászatát egy 1929-ben kiadott dekrétum szabályozza, melynek rendelkezései főleg a halállomány nemesítését célozzák. A francia és svájci kormányok között 1904-től kezdve nyolc esztendeig egyezmény volt érvényben a Genfi tó és más közös vizek (Doubs folyó stb.) halászatára vonatkozólag; ezt azonban Svájc 1911-ben kénytelen volt felmondani, mert éppen a Genfi tóra vonatkozó rendelkezéseket a francia hatóságok nem tartották tiszteletben. 1924-ben új konvenciót létesítettek, de ezt még mai napig sem hagyta jóvá a francia parlament, ellenben 1929 márciusában a franciák a fent említett egyoldalú rendeletet adták ki, mely nagy vonásaiban az elejtett konvenció szellemében készült.

A Genfi tó halállományában is a nemes halak, még pedig a *marénák* vannak túlnyomó többségben. Tömeges takarmányhalfogások nem igen fordulnak elő: a fehérhalak még egyhuszadrészét sem teszik ki az évi halfogásnak. A tó nagy mélységei, hideg vize, litorális növényzetben való nagy szegénysége, hirtelen mélyülő partalakulása nem kedveznek a silányabb halfajok elszaporodásának. Kevés a napsütötte, lapos, hináras part, amely legjobb termőhelye volna a keszegféléknek és az ilyenekre vadászó ragadozóknak, csukának, sügérnek, harcsának, süllőnek.

Az *Abramis* keszegfajták teljesen hiányzanak, a veres szárnyú *Leuciscus*-ok (göndér, koncér, *vengeron*), meg a *domolykó*, *fürge cselle*, *küsz* csak a genfi és wallisi kantonhoz tartozó, aránylag sekélyebb (száz méteren aluli) vizekből kerülnek tömegesen felszínre. A keleti laposabb és gazosabb tószarokban *ponty*, *compó*, *jászhal*,

és *pirosszemű kele* is előfordul. A sügér megnő két kg-osra, a menyhal 3—4 kilós példányokban is található, csukából fogtak tíz kg-osakat is. Mindezek a halak azonban csak kis %-át teszik ki az évi összfogásnak: csuka fél százalék, fehérhalak 4.5 %, sügér 5 %, míg ellenben a *pisztrángfélék* 15 %-kal, a *coregonus*-ok 65 %-kal szerepelnek az összes halfogásban.

Az egész Genfi tó összes évi halfogása 30—35 vagónra, az egy hektárra eső haltermés 5—6 kg-ra tehető: a Genfi tó tehát körülbelül félfannyi halat termel, mint a jóval sekélyebb és melegebb vizű Bodeni tó. A számadatok azért ily hozzávetőlegesek, mert idáig csak a svájci vizekről vannak pontos, megbízható statisztikai adatok. A francia vízügyi és erdészeti felügyelőség még nem tudta elérni, hogy rendszeres statisztikai felvételek készüljenek: még ma is főleg csak a halkereskedőknek a vámállomásokon történő bevallásai alapján állítják össze becslés útján a Léman halászatának eredményeit.

A Genfi tó *coregonusai* nem ugyanazok, mint a Bodeni tóbeliek, hanem ezek némelyikéhez igen közelálló varietások. A Genfi tóban is, mint a Bodeni és Neuenburgi tóban, van egy nagyobb és egy kisebb maréna: a Blaufelchennek megfelel itt a felső vízrétegekben vadászó *féra* (cor. schinzii féra), a Gangfischnek a mélyvízi *gravenche* (cor. balleus hiemalis). A férát félkilóstól kétkilósig, a gravenche-ot 25-től 50 dekásig terjedő nagyságban fogják, illetve árusítják. A féra február közepétől március közepéig a tó mélységeiben ívik, a gravenche decemberben a partok közelében.

A férát leginkább nyáron fogják húzóhálókkal, melyeket a partokig húznak, néha 10—15 mázsás zsákmánnyal. Az értékesítés azonban ebben a meleg évszakban elég sok nehézségbe ütközik. A mély vízben a férát magas lebegő hálókkal (grand pic) halásszák. A grand pic 125 m hosszú, 20 m magas és 50 mm szembőségű. A felin 6 mm vastag, az alin tíz mm vastag kettős kötélből áll, az előbbire 5 m-es helyközökben parafaúszók, az alinra 9 m-enként 80 gr súlyú ólomgyűrűk vannak erősítve.

A Genfi tavon a céltudatos *haltenyésztésnek* bámulatraméltó eredményeit hirdetik az összehasonlító fogási kimutatások. Hogy a tervszerű emberi beavatkozás hogyan meg tudja javítani egy halasvíz biogenikai értékét, mily nagymennyiségű nemeshalat tud előteremteni a silány halak visszaszorításával, ezt beszédes számadatokkal illusztrálta L. Kreitmann, thononi vízügyi és erdészeti felügyelőnek a római limnológiai kongresszuson tartott előadása.¹

A Savoie-megyebeli vízügyi és vámhatóságok adatai alapján becsléssel felállított statisztikák szerint a Genfi tó francia vizén *marénákból* következő halfogások voltak az 1897 és 1923 évek közé eső negyedszázadban:

Év	Kifogott marénák kg	Km ² -re eső haltermés	Összfogásokhoz viszonyított marénafogás %
1897	83.670	345	68
1900	65.700	273	55
1905	10.114	42	10
1910	6.411	27	5
1920	2.500	10	1
1923	1.153	5	0.7

Tehát 25 év alatt, amikor halásítás nem volt, a *coregonusok* fogása több, mint 99%-kal csökkent: túlnyomó mennyiségből egészen elhanyagolható mennyiség lett a többi kifogott halfajokhoz viszonyítva.

¹ Le réempoissonnement du lac Léman. Bull. français de piscic. 1929 apr.

A svájci vizekben hasonlóképp süllyedt le a maréna-fogások arányszáma:

Év	Kifogott marénák kg-ja évenként	Km ² -re eső haltermés	Összfogásokhoz viszonyított marénafogás %
1897—1908	35.280	103	—
1904—1910	12.980	38	10.5
1923	3.957	12	3.5

Ezekből a számoszlopokból nyilvánvaló, hogy a finom, szálkátlan húsú marénák úgyszólván kivesztek a Genfi tóból a halasítási akciót megelőző 25 év alatt.

A rendszeres halasítást 1922-től fogva mindkét víztulajdonos állam nagy áldozatokkal megkezdte: a tóban bennszülött marénákból nyert petéken kívül nagy mennyiségben vásároltak a neuchатели tóból és a francia Le Bourget tóból marénaikrákat, amelyeket ú. n. Zug-edényekben (Zugergläser, bouteilles de Zug) keltettek ki. Az ivadékokat kikelésük után azonnal a tóba öntötték az alábbi mennyiségekben:

Év	Francia vizekbe helyezett ikrák száma ezrekben	Svájci vizekbe helyezett ikrák száma ezrekben
1922	2050	—
1923	2180	3000
1924	780	2760
1925	2810	4160
1926	480	3820
1927	320	1390
1928	650	860
1929	4800	5920

Mikor a Le Bourget-tavi halászok már nem voltak hajlandók többé ikrákat eladni, akkor a franciák is a Genfi tóból magából kifogott tenyészhalak petéit keltették ki mesterségesen és eközben már bőségesen kerültek kézbe a Le Bourget tóból és a neuchателиből évekként előbb behelyezett *coregonus*-varietások (a férával majdnem azonos *lavaret* illetve *palée* nevű nagymaréna) egyedei, jelül a honosítás kitűnő sikerének.

Itt adjuk mármost a behalásítások eredményeképpen jelentkező halfogásokat csak marénákban:

Év	Francia vizekből kifogott marénák km ² -re eső haltermés		Svájci vizekből kifogott marénák km ² -re eső haltermés	
	kg	kg	kg	kg
1924	4.557	18	6.744	20
1925	24.125	101	18.720	55
1926	13.670	57	13.983	41
1927	19.961	83	16.284	48
1928	34.196	142	7.918	23

Eszerint a Genfi tó francia vizeiben hét évvel az újrahalásítás megkezdése óta a km²-re eső haltermés ötvönszer nagyobb lett. És ennek a haltenyésztési tevékenységnek pénzügyi eredménye is valóban hasznóhatónak mondható:

Ha a francia halászok a Lémanból kifogott maréna kg-jáért átlag 135 frankot kaptak, akkor 1928-ban összes jövedelmük ezekből a halakból 462 ezer frankra rúgott, míg 6 évvel azelőtt hasonló ár mellett csak 16 ezer frankot vettek be. Minden négyzetkilométerre közel kétezer franknyi jövedelemtöbblet tehát az újrahalásítás pénzügyi eredménye az 1928. évben. És minden jel arra mutat, hogy ezek a nyereségek még fokozhatók lesznek, ha a behelyezéseket hasonló vagy fokozott arányokban folytatni fogják. Már ennek a néhány évnek tanulságai is meggyőzőhették a francia hatóságokat, hogy a rendszeres halfogási statisztikának milyen fontossága van a gazdasági rentabilitás vizsgálatában.

L.

(Folyt. köv.)

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcellázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József körút 43. sz. II.
TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

Külföldi lapszemle.

Svéd kísérletek tavak vízínövényzetének irtására.
A kísérleteket két sorozatban végezték. Az első sorozat abból állott, hogy a vízínövényzetet június, augusztus és szeptember hónapokban lekaszálták. Ily módon elérték, hogy a nád (*Phragmites*) teljesen elpusztult, az úszó- és vízalatti növényzet azonban csak megrikkult.

A második kísérletsorozatnál Tägström erdőmester javaslatára széldeszákából 10 méter széles, 14 méter hosszú tutajokat csináltak és ezeket a sűrűn benőtt tófelületrészekben horgonyozták ki. Ezáltal sikerült megállapítani, hogy milyen hatása van az erős beárnyékolásnak a vízínövényzetre. A kísérleti területeken főleg sás, kákafélék, mannafü, békalencse és zöldalgák fordultak elő. A kísérletek eredményei:

I. kísérlet: A beárnyékolás június 6-tól július 9-ig tartott. Eredmény: a kísérlet végén az összes növényfajok elpusztultak.

II. kísérlet: A beárnyékolás május 27-től június 18-ig tartott. Eredmény: A kísérlet végén az összes zöldalgák elpusztultak, békalencséből csak néhány példány, a kákából ellenben 50% megmaradt.

A III. kísérletnél május 31-től június 18-ig, a IV. kísérletnél június 18-tól július 3-ig, az V-nél június 18-tól június 26-ig és végül a VI. kísérletnél június 26-tól június 30-ig tartott a beárnyékolás. A különböző időtartamú beárnyékolásokból *Alm* azt a következtetést vonja le, hogy már 8 napi beárnyékolás a zöldalgákat elpusztítja, a békalencsében pedig kárt okoz. A békalencse elpusztításához 18 napi beárnyékolás szükséges. Ennyi idő alatt már a sás és káka is kárt szenvednek, de kiirtásukhoz ennyi idő még nem elég. 30 napi beárnyékolás után a kísérleteknek alávetett összes növényfajta elpusztultak.

A kísérleteket továbbfolytatják. Különösen fontos megállapítani azt is, hogy a leírt kísérletek alkalmával megtisztított tóterület a következő évben hogy viselkedik.

(Neudammer Fischerei-Zeitung, február 1.)

Németország 1930. évi pontybehozatala. A Neudammer Fischerei-Zeitung szerint 1930 szeptember—december hónapokban mintegy 37,7%-kal több pontyot importáltak, mint 1929-ben. Az 1930. évi importált ponty mennyisége 10.765 doppelzentner volt. Ez a mennyiség származását illetően következőképpen oszlik meg:

Magyarország	59 %
Jugoszlávia	7 %
Franciaország	10 %
Csehszlovákia	19 %
Lengyel-Felsőszilézia	3 %
Egyéb	2 %

Ezeket a számokat a megelőző év adataival összevetve az adódik ki, hogy Magyarország pontybevittele

80%-kal emelkedett, Csehszlovákiáé pedig 79%-kal. Ezze szemben Franciaorszáé 50%-kal csökkent.

Az 50 kg-kénti árak ab országhatár vám nélkül 1929 és 1930 decemberben a következők voltak:

	1929	1930
Magyarország	65 RM.	57 RM.
Jugoszlávia	57 "	55 "
Franciaország	57 "	63 "
Csehszlovákia	88 "	77 "

(Neudammer Fischerei-Zeitung, január 25.)

Javaslat a német halpiac rendezése és pénzellátása tárgyában címmel érdekes cikk jelent meg Paul Vogels Korrespondenzblatt februári számában. A cikk rámutat arra, hogy a német halpiac ezévi helyzete tulajdonképpen nem a halfogyasztás csökkenésére vezethető vissza, mert lehet mondani, hogy a propaganda munkájának eredményeként a forgalom mennyiségre nézve tulajdonképpen felülmúlta az előző évet. Hogy ezzel szemben a pénzértékben kifejezett forgalom nem volt kielégítő, ezt a cikk a halpiac szervezetlenségének és nagyrészt a hitelélet fejletlenségének tudja be. A cikk ezután öt pontba foglalva tárgyalja a bajok okait és az orvoslás eszközeit, éspedig:

I. A pontypiac szabályozása. A cikk szerint a szabályozás tárgyában eddig felmerült javaslatok abba a hibába estek, hogy túlságos egyoldalúan hol a termelők, hol a kereskedelem szempontjából tekintették a kérdés megoldását. A kétféle érdekeltség között pedig feltétlenül lehetne egészséges kompromisszumot kötni.

Az egyik ütközőpont a halbehozatal kérdése. A legtöbb termelő ebben látja az árak leromlásának okait és vámemelést, behozatali megszorításokat követel. Ez a felfogás egyoldalú, mert igaz ugyan, hogy a termelő jobban értékesíthetné halait, ha külföldi behozatal nem lenne, de azt is figyelembe kell venni, hogy a kereskedelem viszont csak elegendő mennyiségű áru mellett találja meg a számítását. Már pedig nyilvánvalóan meg lehet állapítani, hogy Németország édesvízi halszükségletének $\frac{2}{3}$ vagy legfeljebb $\frac{3}{4}$ részét tudja csak belföldi termeléssel fedezni. Nem lehet csodálni tehát, ha a kereskedelem ragaszkodik a behozatalhoz. Az egészséges megoldás a behozatalnak az utolsó három év adatai alapján való racionalizálása lenne, azzal a kikötéssel, hogy a behozatal a belföldi termelés értékesítésének biztosítása után történjen meg.

II. Szükségeladások. A cikk a szükségeladásokban látja az árak lemorzsolódásának egyik fő okát és ezt még a behozatalnál is súlyosabbnak tartja. A szükségeladások okai: raktártavak hiánya és a tógazda pénzhiánya.

III. Fölvevőhelyekben és hitelnyújtásban találja meg a cikk az előbbi pontban felsorolt baj orvoslását. Fölvevőhelyeket azok számára, akik telelők hiányában kénytelenek termésüket haladéktalanul piacra dobni, hitelnyújtást azoknak, akik rendelkeznek ugyan raktározási lehetőségekkel, de pénzhiány miatt kell sietniök az eladással.

A szükségeladás kiküszöbölésével elérhető lenne a halpiac arányos áruellátása. Erre nézve a megelőző számban megjelent cikkben a következő programot hozta cikkiró javaslatba: A mintegy 70.000 Zentnerre tehető haltermésből mintegy 2%-ot kellene szeptemberben, 10%-ot októberben, 20%-ot novemberben, 60%-ot decemberben piacra vinni. Az új évre maradna akkor még 8%.

IV. Hitelnyújtás a kereskedelemnek. Különösen a kiskereskedelem szorul erre, amit a tengerihal-kereskedelem észre is vett és az elárúsító helyeknek nyújtott

hitelnek tudható be, hogy a kiskereskedő a tengerihal fogyasztását erélyesebben propagálja, mint az édesvízi halét.

V. A ponty- és compótermelők hitelszükségletének kielégítésére meg kellene alakítani a „tógazdasági segítőszövetkezet” korlátolt felelősségű szövetkezetet, melynek elég tőkeerősnek kell lenni ahhoz, hogy úgy a termelés, mind a kereskedelem igényeit kielégítse. Ha azonban ennek a feladatnak készpénz útján való lebonyolításához ragaszkodni kellene, úgy a szükséges óriási tőkét összehozni aligha lehetne. Éppen ezért cikkirő ennek a szövetkezetnek működésénél a készpénzügyületet csupán kiegyenlítő pénzügyi műveletnek tekinti. Ezáltal lehetővé válik ugyanis a hitelélet lebonyolítása egy sokkal kisebb tőkével. A szövetkezet működését megvilágítja a következő példa:

A hitelszövetkezet egységes tartalmú „elfogadvány-jegyeket” bocsájt a felek rendelkezésére. Már most a nagykereskedő a kiskereskedőnek csak ilyen elfogadvány-jegy ellenében szállítja a halat. A nagykereskedő a kapott elfogadvány-jegy ellenében a hitelszövetkezet től hitellevelet kap és ezzel a hitellevelel fizet a termelőnek. A termelő viszont a nagykereskedőtől kapott hitellevelet a hitelszövetkezetnél készpénzre válthatja be. A hitelszövetkezet abból a pénzből fizet, amit az elfogadvány-jegyek ellenében a kiskereskedőtől behajt. Cikkirő javaslatát nem tekinti természetesen tökéletes megoldásnak, csupán kiindulási alapnak, amely kellőképpen kifejlesztve hozzájárulhat a halpiac jelenlegi nyomott helyzetének feljávitásához.

(Paul Vogels Correspondenz Blatt, február).

Halásznapi.

Értesítjük az összes halászati érdekeltségeket és a sporthalászokat, hogy f. hó 24-én délután 3 órakor a földműv. minisztérium palotájában (V., Kossuth Lajos tér 11. I. em. 124.) megtartandó halásznapon napirend előtt *Fischer Frigyes* min. oszt. tan., a „halásznapi” tárgyalásainak elnöke előterjeszti „Az élőponty értékesítéséről” szóló jelentését. E kérdés megvitatása után *Unger Emil dr.* a „Halásznapi” szerkesztője „A halásznapi célja” c. bevezetőt mond.

Napirenden a következő kérdések szerepelnek:

1. *L. Kiss Aladár*: „Katasztrófa- és folyóvízi halállományunk pusztulása?”

2. *Boros János* (Szolnok): Idegenek jégvágása és jégbordása lehetetlenné teszi a jegeshalászatot.

3. *Gyöngyös-halászi Takách Gyula*: „Pisztrángos patakjaink értékesítése.”

Egy előadás 15 percnél tovább nem tarthat. Az előadásokhoz bárki hozzászólhat, egy felszólalás azonban 5 percnél hosszabb időt nem vehet igénybe.

Az eszmecsere sikere és a halászzal foglalkozók saját érdekében kérjük tagjaink minél nagyobb számban való megjelenését. *Vendégeket is szívesen látunk.*

Az egyesület elnöksége.

A német pontypiac. A „Verband Deutscher Karpfen- und Schleienproduzenten” február hó 2-án tartott ülésén Heemskerck úr évi jelentését így vezeti be: „Amikor az elmúlt év június havában Schiele birodalmi miniszter úrnak a német tógazdaság helyzetéről előadást tartottam, már féltem, hogy az idej ponty-üzlet rossz lesz. Azonban nem számítottam oly méretű összeomlásra, amint az tényleg bekövetkezett. Ma egy romhalmaz előtt állunk...” stb.

Minden jóérzésű halászember csak fájo szívvel olvashat, a ezeket a szavakat és részvételt, de aggodalommal is szemléli egy nagy nemzet nagy termelői és kereskedelmi ágazatának teljes összeomlását. Részvételt vagyunk, mer! rokonszámunk került hajba. de aggodalommal kell néznünk ezt a helyzetet, mert a magyar halgazdaság boldogulása erősen függ a német halpiac alakulásától. Heemskerck úr a német halgazdaság felsegítését csak hatósági rendszabályokkal látja lehetségesnek, amelyeknek folyamatba tételét már kérték is. Ennek a felfogásnak helyes vagy nem helyes voltát vitatni most nem kívánom, mert ezzel a kérdéssel bővebben kell foglalkozni és akkor majd rámutatunk, hogy a pontykérdést hatósági intézkedésekkel megoldani nem lehet.

Ránk nézve most sokkal fontosabb azzal a ténnyel foglalkozni, hogy a német halnagykereskedelem kötelezte magát arra, hogy addig külföldről nem hoz pontyot, míg a német készlet elhelyezést nem talál. A német kereskedelemnek ilyenét állásfoglalása ellen eredményesen nem tiltakozhatnánk.

Mindezeket azért közlöm a magyar haltermelőkkel, hogy talán mégis elérkezettnek látják az időt, hogy saját érdekeikkel foglalkozzanak, mert ha nem létesítenek egymás között bizonyos kapcsolatokat és nem igyekeznek közös erővel szembeszállni a Németország felől közelgő veszéllyel, akkor egy-kettőre ott fognak állni, ahol Heemskerck szerint a német termelők állnak: — egy romhalmaz előtt.

Tógazdasági teendők április hóban.

A halanyag szétküldését és a halak kihelyezését a hó elején — ha csak lehet — be kell fejezni, mert jöhetnek már olyan meleg napok, hogy a telelőkben összezsúfolt halaknak bajuk történhetik. A kihelyezéskor nem kell tavainknak a legmagasabb vízszinre töltve lenni, sőt a lassú vízszinemelés előnyös, mert újabb és újabb területeket kapcsolunk be üzemünkbe. A szállítás is mind nagyobb kockázattal jár a meleg időjárás miatt. A telelőkben csak a továbbtenyésztésre szolgáló anyákat hagyjuk, nemek szerint szétválasztva. Ha az anyákat már ősszel így helyezzük el, akkor ivásig ne zavarjuk őket.

Az ivótavakat most már ne bántuk, csak vigyázzunk, hogy karbolineum, kátrány vagy egyéb ilyesmi ne jusson beléjük, mert ezzel az ivást veszélyeztetjük.

Sekélyebb helyeken a trágyakupacokat megforgatjuk, mert jó időben a rovarok tömegesen lepik meg azokat. Az étetőhelyek kijelölését remélhetőleg márciusban már elvégeztük.

A békaporontyokat lehet szedetni és elpusztítani. Ha a békák kellemetlenül nagy számban jelentkeznének, a tavak megtöltése előtt az egyik tó legmélyebb helyét vízzel borítjuk. A békák ebben a mocsárfelében leívnak; ha az ivás megtörténtéről meggyőződünk, a vizet lebocsátjuk s a mélyedésben levő összes élő lényt égetett mésszel elpusztítjuk; csak azután kezdjük a tavak töltését. Ily módon a béka igen meggyéríthető.

Ha a telelőket kiürítettük, rögtön meszezzük.

A halak ellenségei is jelentkezni kezdenek. A szép tollazatú jégmadarat kora tavasszal kell lelőni, mielőtt még költeni kezdené. Jelentős kárt csak a fiatal ivadéknak tehet, a nagy halat nem tudja bántani. Legfeljebb augusztusig kell ellene védekezni, de ahol kevés van, színpompás tollazata miatt el is lehet tűrni.

A gémekek is megjönnek; ezeket is költés előtt kell pusztítani. Lőfegyverrel, csapóvassal, sztrichinnel, mérgezett keszeggel, melyet a tavak szigetein szórunk szét, sokat kiirthatunk közülük.

A hó vége felé, ha jó meleg időjárás van, gondolhatunk az ivatásra. Az ivó tavat közvetlenül az ivatás előtt szabad megtölteni tiszta vízzel (iszapos, zavaros vízben nem ívnak a halak) s ha 16—18 °-ra felmelegedik a víz, az ivó halakat — 2 ikrásra 3 tejest — helyezzük bele. Az ivó tó vizét néha durva kavics-szűrőn bocsátjuk át, hogy ragadozó be ne juthasson az ivótóba, mert ragadozó jelenlétében nem ívnak le az anyák.

Ha az ivó tó és a víz az anyáknak megfelel, a kihelyezés után sokszor néhány óra után leívnak. Ha az ivatás nem sikerült vagy az ivadék valami okból elpusztult, újból ivathatunk. Az ivadék 4—8 nap alatt kel, s kelés után 3—4 nap múlva látható. Az ivás után mintegy 10—12 nappal a zsenge ivadékokat az ivó tóból kivesszük és számlálva tavainkba kihelyezzük. Az ivadék nagy pusztulására való tekintettel kat. holdanként 3000 darabot is tehetünk az egyes tavakba.

Ha külön ivó tó nincs, tavainkban is ivathatunk, de ekkor az ivadék mennyiségét nem irányíthatjuk, s vagy túlnépesítés vagy ha az ivatás nem sikerül, hiány lesz a népesítésben. *Csak elismert elsőrangú anyaggal ivassunk!*

E hóban már rendszeresen trágyázunk. Kéthetenként mintegy 6 kg superfoszfátot adjunk egy kat. holdra.

Ugyanígy az istállótrágyával való trágyázást is folytatjuk. Sertéshizlalókból kikerülő sertéstrágya e célra kiválóan alkalmas. Április és május hóban kéthetenként minden kat. holdra 1'5—2'0 q trágyát csónakról lapáttal egyenletesen szórjunk szét tavainkba.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint *február* hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	nagy	2'00—	P
	közép	1'80—	"
	kicsi	1'70—	"
Édesvízi jegeltponty	nagy	1'80—	"
	közép	1'50—1'60	"
	kicsi	1'50—	"
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	— — —	"
	II. oszt.	— — —	"
	III. oszt.	— — —	"
	IV. oszt.	— — —	"
Dunai süllő	I. oszt.	5'00—	"
	II. oszt.	4'00—	"
	III. oszt.	3'50—	"
	IV. oszt.	3'00—	"
Harcsa	nagy	4'00—4'50	"
	közép	3'50—	"
	kicsi	2'50—2'80	"
Csuka	nagy	2'60—	"
	közép és kicsi	2'00—	"
Compó		1'70—	"
Kecsége		— — —	"
Kárász		1'60—	"
Őn		— — —	"
Balatoni keszeg		— — —	"

Forgalom kissé élénkebb, irányzat lanyha.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR
TÓGAZDASÁGOK R.-T.
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFÓN: AUTOMATA 122—37. SZ.

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból SZÁLLIT tenyésztésre

nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékat és fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Őrspusztá, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképusztáról és Varászlóról.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ
R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

Telep és iroda: IX, Csarnok-tér 5
Elárúsító hely: IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
Központi iroda: T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■ Aut. 856-36.
Éjjel ■ Aut. 105-32.
Szállítási osztály József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsörendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

Nyomatott a váci kir. országos fegyintézet könyvnyomdájában.

ZIMMER FERENC
BUDAPEST
IX. KER. KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelthalat

Telefonszámok:

Központi vásárcsarnok: Automata 854—48.
Fióközlet: V., József-tér Automata 816—79.
Iroda: VIII., Horánszky-utca 18. J. 335—39.

HALKERESKEDELMI R.-T.

STEINER MÁRKUS
HALNAGYKERESKEDŐ

Bizományi eladásokat is kedvező feltételek mellett vállal el. Telefon: Aut: 866—19.

Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelthalat. Iroda: IX., Erkei-utca 11.

Budapest, IX. ker.
Központi vásárcsarnok.

HALÁSZHÁLÓ

puha insleg és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközlet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.

BARTA LIPÓTNÉ
HALKERESKEDŐ

Telefón:
IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

BUDAPEST IX. KER.
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK